

SULTANI ÖLDÜRMEK

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklıydı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çılgılığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabiseleri*, Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)
Sultanı Öldürmek (2019)

AHMET ÜMİT

Sultanı Öldürmek

Gün Akşamlıdır Devletlûm!

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5480
Edebiyat - 1569

Sultanı Öldürmek - Gün Akşamıdır Devletlüm
Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Kerem Oğuz Evrandır**
Düzeltili: **Devrim Çakır**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Kapak görseli: **Gentile Bellini, Fatih Sultan Mehmet Portresi (Detay), 1480**
Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Arşivi
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

1. baskı: Everest Yayınları, Nisan 2012
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Ekim 2019
ISBN 978-975-08-4607-6

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Kitabımın yazılma sürecinde önemli katkılarda bulunan sevgili dostum, ustam Selim İleri'ye; polisiye roman âşığı, değerli eleştirmen Erol Üyepazarcı'ya; her zaman olduğu gibi yine önemli bilgileriyle beni aydınlatan adli tıp uzmanı Dr. M. Süalp Bengidal'a; otağ-ı hümayun konusunda beni bilgilendiren Prof. Dr. Nurhan Atasoy'a; psikojenik füğ hastalığı konusunda önemli bilgiler veren nörolog Doç. Dr. Betül Yalçiner'e; arkeolog Dr. Meltem Doğan Alparslan'a; Sultan II. Bayezid Külliyesi Edirne Sağlık Müzesi Müdürü Enver Şengül'e; Dr. Seher Üstün'e; önemli yardımlarıyla beni destekleyen sevgili dostlarım Bekir Okan ile Mahmut Tanyol'a; Hakan Ateş'e; Zülfü Oğur'a; Adnan Sel'e; Yusuf Çopur'a; romanlarımın ilk okurları, ilk eleştirmenleri olan sevgili arkadaşlarım Figen Bitirim, Kemal Koçak, Perihan Yücel, Erdiñ Çekiç, Oral Esen ve kızım Gül Ümit Gürak'a; Gürkan Gürak'a; eşim Vildan Ümit'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Bu değerli insanların katkısı olmasaydı bu roman da olmazdı.

*Karanlık güçlerce, 1978 yılında Gaziantep'te öldürülen
edebiyat öğretmenim Mehmet Savaş İslam'ın aziz anısına...*

*“Şahane bir aşk,
çoğu zaman barcanmış bir hayat demektir.”*

1

Yirmi bir sene önce beni terk eden kadın

Biri, sizi cinayet işlemekle suçladığında deliller bulur, tanıklar gösterir, bunun bir iftira olduğunu kanıtlamaya çalışırsınız ama sizi itham eden kişi, bizzat kendinizseniz ne yaparsınız?

O karlı öğleden sonra, Bahariye'deki evimde, sabırsızlıkla çalan telefonla başlamıştı bu tuhaf serüven.

“Merhaba Müştak” diyen sesin daha ilk hecesini duyduğumda tanımıştım onu; Nüzhet'ti. Yirmi bir sene önce beni terk eden kadın. Beni terk ederken bıraktığı o veda mektubunu saymazsak, yıllardır tek satır yazmayan, bir kez olsun telefonumun numarasını çevirmeyen, kapımı çalmayan, bir kuru selamı bile çok gören büyük aşkım, kalbimin ve hayatımın sultanı... Sanki bunlar hiç yaşanmamış gibi, şimdi, “Merhaba Müştak” diyordu telefonun öteki ucundan. Üstelik neşe içinde yüzen bir sesle; ne bir mahcubiyet, ne bir sıkıntı, ne de bir pişmanlık...

Yine de onun pişkinliğinden çok kendime şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Hayır, bunca zamandan sonra sesini duyar duymaz tanıyışıma değil, bu son derece normaldi; çünkü ayrıldığımızdan beri, tıpkı ince uzun yüzü, iri mavi gözleri, alaycı bir kıvrımla biçimlenen dudakları gibi, o her zaman otoriter, hafif boğuk sesi de hiçbir zaman hafızamdan silinmemiştir. Tuhaf olan, yıllardır bir gün olsun aklımdan çıka-

ramadığım, çıkarmak ne kelime, uzaklardaki varlığını, hayatın anlamı, vazgeçilmez bir ideal, kusursuz bir tanrıça imgesi haline getirdiğim, anılarını kutsal bir ayin gibi her gün hatırlayarak hep canlı tuttuğum kadın, hiç beklemediğim bir anda beni aradığında, zerrece etkilenmemiş olmamdı. Oysa son yirmi bir yılda bitmek tükenmek bilmez günlerimin çoğunu bu ânı hayal ederek geçirmiştım. Otuz beşinci yaş günümde hediye ettiği, o günden beri de duvardan indirmediğim, Nakkaş Sinan'ın çizdiği Fatih Sultan Mehmed'in güllü portresinin altındaki bu tarçın rengi koltuğa kendimi bırakıp gözlerimi telefona dikerek saatlerce Chicago'dan beni aramasını beklemişim. Hatta kimi günler, biraz da uykusuzluğun etkisi ve içkinin yardımıyla, telefonun müjdeli bir haber verir gibi çaldığını, ahizeyi kaldırdığımda, onun kederle iyice boğuklaşan sesini duyduğumu, "Yanılmışım Müştak, burada aradığımı bulamadım. Gel beni al" dediğini sanmışım. Ama tuhaftır, yıllardır hayalini kurduğum o rüya gerçekleşince ne heyecan, ne mutluluk, ne de bir sevinç uyanmıştı içimde. Sanki daha dün gördüğüm, sıradan bir arkadaşım la konuşuyor gibiydim.

"Merhaba Nüzhet."

Benim ruhsuz, renksiz, ahenksiz sesimin aksine, Nüzhet coşkuyla atılmıştı.

"Nasıl yahu? Nasıl tanıdın sesimi onca yıldan sonra?"

"Bazı şeyler hiçbir zaman unutulmaz" demek geçti aklımdan, hayır, onu önemseddiğimi bilmemeliydi. "Çünkü sesin hiç değişmemiş" dedim yapay bir tavırla. "Hâlâ genç."

Kendisine duyduğum bağlılıktan o kadar emindi ki, sözlerimdeki sahteliği fark edemedi. Neredeyse şuh bir kakhaha koyverdi telefonun öteki ucundan.

"Genç mi? İlahi Müştak, altmışıma geldim. Gençlik mi kaldı!"

Amerikan aksanının metalikleştirdiği bir Türkçeyle konuşuyordu ama gençlik mi kaldı, derken flört havasına girmişti bile. Nedense canımı sıktı bu hali, zalim olmaya karar verdim.

“Haklısın yaşlandık ama sesin bedenden daha geç bozulduğunu söylerler. Tenleri kırış kırış olmuş insanların bile sesleri daha geç yıpranmış...”

Attığım ok hedefini bulmuştu, anında sönmüverdi neşesi.

“Neyse, neyse... Sen nasılsın bakalım? Başarılarını okudum.”

Dalga mı geçiyordu bu kadın benimle? Başarılarım! Benim başarılarım yoktu ki. Başarılı olan oydu. Sadece Türkiye’de değil, dünyanın her yerinde, Osmanlı Klasik Çağı denince akla gelen ilk isimlerden biriydi. Amerika’dan Çin’e, tüm önemli üniversiteler onu davet etmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Yaptığı konuşmaları, verdiği tezleri okuyordum, gerçekten ilginçti. Osmanlı tarihine bambaşka bir yorum getirmeye çalışıyordu...

“Getirdiği yorumlar gerçeğe uygun değil” diye itiraz ediyordu her ikimizin de sevgili hocası, Tahir Hakkı Bentli. “Batı’nın gözlüğüyle bakıyor olaylara. Kız Chicago’ya gittikten sonra oryantalist mi oldu, nedir?”

Nüzhet’i eleştirmesi hoşuma gitmesine rağmen, Tahir Hakkı’ya bu konuda katılmıyordum. Her tarihçinin bir görüşü olurdu. Bazılarımız olaylara Batı’nın gözlükleriyle bakarken, bazılarımız da Doğu’nunkiyle bakabilirdik. Tüm bunlardan arınmış objektif bir bakış belki mümkündü ama yine de farklı disiplinlerin etkisinden tümüyle kurtulmak imkânsızdı. Tarih, zamanın etkisiyle eprilmiş, kesinliğini yitirmiş, çoğu zaman hakkında yazılı bir vesika bile olmayan vakalara ve önemli şahsiyetlere dair yaptığımız tartışmalardan, yorumlardan başka neydi ki? “Tarih, tarihçilerin yazdıklarıdır” görüşüne tümüyle katılmasam da bu bilim, değişik bakış açıları taşıyan, taban tabana zıt düşünceler öne sürebilen, yeri geldiğinde birbirlerini dar kafalılıkla, cahillikle, şoven olmakla suçlamaktan bile çekinmeyen kişiler tarafından yazılmıyor muydu? Hayır, Nüzhet’e bu yüzden kızmıyordum ki, onun oryantalist olduğu da tartışılırdı. Aslında kızmam gereken biri varsa o da Tahir Hakkı’ydı. Çünkü, sevgilime Chicago Üniversitesi’ndeki bursu sağlayan

oydu. Tamam, isteyerek değil, bizimkinin dinmek bilmeyen ısrarlarıyla. Tabii çok sonra anlatacaktı Tahir Hakkı bu ısrarları bana... Benden gizli defalarca yalvarmış profesöre. Neyse, çabaları da sonuç vermişti işte. Değerli hocamız, şimdi onu oryantalist olmakla suçlasa da artık aramızdaki en başarılı akademisyen Nüzhet'ti. Evet, saklayacak değilim, bu başarısını da beni terk ederek, kendine yeni bir yol çizmesine borçluydu.

Bendenize gelince, kurulması unutulmuş, antika bir saat gibi olduğum yerde kalmıştım. Evet, akademik kariyerime devam etmişim; tezler hazırlamış, yayınlar çıkarmış, kitaplar yazmıştım. Evet, ben de çok önemli olmasa da birkaç yabancı üniversiteden davet almıştım, akademik kariyerimi ilerletmiş, sonunda profesör olmuşum. Evet, hayat devam etmişti, sevgililerim olmuştu, hatta biriyle neredeyse evlenme aşamasına kadar gelmişim ama bunların hepsi suretti. Aslında, Nüzhet'in beni bırakıp gittiği günde, gittiği yerde, gittiği anda kalakalmıştım. Mutsuz, umutsuz, hınç dolu...

Evet, hınç dolu; saklayacak değilim, ona duyduğum tutkuyu, sevgiden çok nefretle beslemiştim yirmi bir yıldır. Yirmi bir yıl mı dedim, hayır yirmi bir yıl, sekiz ay, üç gün... Yıllar onu düşünerek geçmişti. Sadece güzel anılar değil, bana yaptığı haksızlıklar, ihanetler, hakir görmeleler... Çoğunlukla ıstırap, çoğunlukla kahır dolu hatıralar... Bazen onu düşünürken kinden, öfkeden, hiddetten kaskatı kesilirdim. Hep masamın üzerinde duran, sapına Fatih Sultan Mehmed'in tuğrası işlenmiş şu gümüşten mektup açacağı, onun incecik bedenine defalarca saplarken bulurdum kendimi... Sonra bu dizginsiz nefretten utanır, derhal uzaklaştırırdım bu düşünceleri kafamdan. Daha doğrusu uzaklaştırmaya çalışırdım. Vefasız sevgilime ait ne kadar görüntü, ses, koku, iz, ne kadar anı varsa, hepsini hafızamdan silmek ister, onu tanıdığım güne, üniversitede ilk karşılaştığımız o dersliğe, beni tarih okumaya yönelten lisedeki öğretmenime belalar okurdum. Sonra öğretmenime de, kendime de, üniversiteye de haksızlık ettiğimi fark ederek

sakinleşir, yapmam gerekenin kızmak değil, sadece Nüzhet'in hayaletini hayatımdan çıkarmak olduğunu anlardım. O kadar da zor olmasa gerekti. Fakat gösterdiğim her çaba hüsrarla sonuçlanır, unuttum dediğim anılar eskisinden daha güçlü uyanır, bastırdım dediğim hisler eskisinden daha beter kabarmaya başladılar yüreğimde. Ne yazık ki, onun çok derinlere nakşolmuş varlığını bir türlü söküp atamazdım içimden.

İşte bu sebepten, telefondaki sesini duyunca en küçük bir heyecan bile hissetmeyişim çok şaşırtıcıydı. Belki de farkına varmadan unuttuğumu onu, belki onca yıldır, içimde aşk diye taşıdığım bu sarhoşluk bir yanılısamaydı, belki de o delice tutku, mesleki bir kıskançlıktı sadece. Önüne çıkan ilk fırsatta, beni hiç umursamadan yurtdışına gitmeyi tercih eden sevgilimin bu mantıklı girişiminin başarıya ulaşmasına duyduğum büyük öfkeydi... Telefonun öbür ucunda Nüzhet beklerken, aklıma bunlar gelince birden paniğe kapılır gibi oldum. Bizzat benim bile tahlil etmekte zorlandığım bu durumun beni terk eden kadın tarafından sezilmesini istemiyordum. Anlayamadığım hislerimi, henüz olgunlaşmamış düşüncelerimi bastırıp, “Hayır” diyerek engin gönüllü eski arkadaş rolüne bürünmeyi seçtim. “Hayır, başarılı olan sensin Nüzhet. Sen dünyanın alkışladığı bir bilim insanısın.” Dünyanın alkışladığı benzetmesi biraz abartılı kaçmıştı ama sesim inandırıcılığını koruyordu. “Ben akademik kariyerimi sürdürmeye çalıştım sadece...”

“Şu huyun hiç değişmemiş” dedi ciddileşerek. “Kendine haksızlık etmeyi hâlâ bırakmamışsın. Fatih'in ‘Kardeş Katli Fermanı’ hakkında yazdığın tezi okudum. Bence kusursuz bir çalışma...”

Ne yalan söyleyeyim hoşuma gitti sözleri, yine de lakır-dınının nereye varacağını bilemediğimden alttan aldım.

“O kadar önemli olduğunu düşünmüyorum. Bir tez hazırlamam gerekiyordu, ben de yazdım işte.” Konuyu değiştirmek istedim. “Sahi nereden arıyorsun? Chicago’dan mı?”

“Ne Chicago’su ayol, Şişli’deyim Şişli’de!”

İşte şimdi şaşırmıştım.

“İstanbul’a mı geldiniz? Ne zaman?”

“Önce düzeltelim tatlım, İstanbul’a gelmedik, geldim. Yani tek başıma...”

“Eşin?”

Sorar sormaz yaptığım yanlış fark ettim, evlendiğini nereden biliyordum, uzaktan da olsa onunla alakadar olduğumu belli etmişim işte. Ama umursamadı, onun hayatıyla ilgilenmemi son derece normal bir durum olarak kabul ediyordu.

“Jerry mi? O iş bitti canım... Ayrıldık...” Sesi duygusallaşmamıştı bile. “Yürümedi. Yürütemedik...”

Nedense, yüzünü bile görmediğim Jerry’ye karşı bir yakınlık hissettim; terk edilmişlerin birbirine duyduğu hazin empati.

“Üzuldüm.”

Her zamanki dobralığıyla yanıtladı.

“Üzülme canım. Yanlış bir evlilikti zaten. Kültür farkı önemliymiş... Onca yıl birlikte yaşadık, adamcağız rakı içmeyi bile öğrenemedi. Neyse... Ya sen? Sen evlenmedin mi?”

Telefonu açtığımdan beri ilk kez bir şey kıpırdadı içimde; ölü bir denizde nereden çıktığı kestirilemeyen bir dalga... Ama bu uğursuz kıpırtıların beni ele geçirmesine izin veremezdim.

“Evlenmedim” diye kestirip attım. “Tercih etmedim...”

O da uzatmadı.

“Belki de doğru olanı yapmışsın... Evlilik bizim gibi insanlara göre değil...” Sesi titriyor muydu, yoksa bana mı öyle geldi. “Neyse... Bu akşam ne yapıyorsun?”

Hoppala, nereden çıktı şimdi bu? Ne yani, hemen bu gece buluşalım mı demek istiyordu? Öncekinden daha büyük bir dalga kıpırdandı içimde... Derinlerde bir yerlerde ince bir sızı... Ama teslim olmaya niyetim yoktu.

“Neden sordun?” diye oyaladım. Hemen çıkardı baklayı ağzından.

“Bana gelsene... Seninle konuşmak istiyorum. Çok önemli bir konu...”

İşte Nüzhet buydu. Önemli olan sadece onun istekleriydi, onun hissettikleriydi... Sen yıllarca arama, sorma, sonra bir gün aklına esince telefonu çevir, bu akşam bana gelse, de. Cüretkârlığın bu kadarına da pes doğrusu! Anında reddetmem gerekirdi. Her çağırıldığında peşinden koşan uysal bir köpek olmadığımı anlamalıydı artık. Benim de bir gururum, bir onurum, bir kişiliğim vardı. Artık dilediği gibi davranamayacağını ona göstermenin zamanı gelmişti... Gelmişti ne kelime, çoktan geçmişti bile. Geçmişti de ona gereken cevabı bir türlü veremiyordum işte. Zaten pek de işlek olmayan bu tembel dilim, Nüzhet söz konusu olunca tümüyle etkisiz hale geliyordu. Sadece dilim mi, ya zavallı aklım? Bu beklenmedik davetten olmadık manalar çıkararak sahte umutları birbirine eklemeye başlamıştı bile.

Tam da evlilik üzerine konuşurken, beni evine çağırıyor olması ne anlama geliyordu şimdi? Ne demek istiyordu bu kadın? Yeniden başlayabileceğimizi mi ima ediyordu? Belki de yaptıkları için benden özür dileyecekti. Bütün o yaşadıklarından sonra, gerçek sevginin ikimizin arasındaki olduğunu söyleyecek, kendisine bir şans daha vermem için yalvaracaktı... Olabilir miydi?

Aslında bu safiyane düşüncelere asla inanmamam gerekirdi. Üstelik anbean yükselen heyecanıma rağmen... “Saçmalama, yıllar önce seni bırakıp giden kadın değil mi bu? Nasıl güvenebilirsin ona? Ne söylerse söylesin hemen reddetmelisin” diyen sağduyumun oluşturduğu barikat hâlâ sapasağlam direnmeyi sürdürüyordu. Ama bir tek hayır sözcüğü bile bana yetecekken, ihtiyacım olan o kelime bir türlü çıkmıyordu ağzımdan.

“Hem şu senin çok sevdiğin lazanyadan da yaparım.” Kararsızlığım, onu daha da ısrarcı kılmıştı. “Yanına da enfes bir şarap açarız, eski günlerdeki gibi...”

Eski günlerdeki gibi... Öğle sonları Şevki Paşa Konağı’ndaki güneşli odamda sevişmelerimizi hatırladım, ürpe-

rerek. Dudaklarındaki nane tadı olduğu gibi ağzımı kapladı, ılık nefesi, yumuşak fısıldayışları... Sesi daha şimdiden o metalik tınıdan kurtulmuş, tatlılaşmış, neredeyse hoş bir mırıltıya dönüşmüştü. Yok, artık gizlisi saklısı kalmamıştı, açıkça flörte başlamıştı benimle. Ve mantığımın tüm direnişine rağmen, pek de karşılıksız kalmıyordu bu davranışı. Sağduyum karşı çıkmayı sürdürse de ruhumda ardı ardına sökün eden dalgalar, irademi çoktan ona doğru sürüklemeye başlamıştı bile. Ee sultan emredince kulun itaat etmemesi düşünülebilir mi?

“Aynı evde misin?” dedim tamam hemen geliyorum, dememek için. Sanki böyle oyalanıyormuş gibi görünmek, o parmağını şıklatınca hemen ona koştüğüm gerçeğini değiştirecekti. Hayır, şu gurur meselesini artık bir kenara koymalıydım. İnsan kendinden kaçamazdı. Ne yapayım, ben böyle bir adamdım işte. Sesini ilk duyduğumda heyecan duymamam, yaşadığım şokun başka bir belirtisi olsa gerek. Gerçek ortadaydı; söz konusu Nüzhet’se kararsız, iradesiz, savunmasız, zavallı bir mahluka dönüşmem kaçınılmazdı. O zaman daha fazla direnerek kendime işkence etmenin ne lüzumu vardı? Tuhaf, böyle düşününce biraz rahatladım. Tabii, işte ben buydum. Kendimi affetmeliydim, kendimi anlamalıydım, kendimle barışık olmalıydım. Sesime hiçbir yapaylık katmadan sorumu yineledim.

“Hani şu Hanımefendi Sokak’taki bina değil mi?”

“Evet, Sahtiyan Apartmanı... Aslında pek huzurum yok burada... Sezgin satmak istiyor apartmanı.”

Sisler arasından kıvrırcık saçlı bir oğlanın sevimli yüzü belirdi.

“Şu mavi gözlü çocuk mu?”

“Evet ama artık o tatlı çocuk yok... Paragöz herifin biri olmuş Sezgin...” Bikkın, usanç içinde çıkıyordu sesi. “Her gün tartışıyoruz... Anlayacağın durum fena. Neyse, gelince konuşuruz... Bak, geç kalma... Bir de sürprizim var sana.”

“Tamam, geç kalmam...” Bu son cümleyi söyledim mi, söylemedim mi? Bilmiyorum, sürpriz sözünü duyduktan

sonra, kafatasımın içinde o tanıdık basıncı hissettiğimden aceleyle telefonu kapattığımı hatırlıyorum sadece. Çünkü beynimin derinliklerinde yankılanan o gizemli uğultunun hızla bir sarsıntıya dönüşeceğini, ardından son hücrelerine kadar bütün bedenimi ele geçirerek benliğimi boş bir ceviz kabuğu gibi o tuhaf karanlığın dipsiz uçurumuna savuracağını gayet iyi biliyordum.